

—
2018
Duygu Asena
Roman Ödülü
—

GERÇEK HAYAT

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

OYLUM YILMAZ

Oylum Yılmaz Eriş, İstanbul Büyükkada'da doğdu. Büyükkada İlkokulu ve İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. İlk romanı *Cadı* 2012, Duygu Asena Roman Ödülü'nü kazanan *Gerçek Hayat* 2017, *Ağaçların Rüyası* ise 2023 yılında yayımlandı. 2020 yılında KulturaLitera Edebiyat platformunu kurdu. Londra'da yaşıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Ağaçların Rüyası

GERÇEK HAYAT

Yazan: Oylum Yılmaz

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / İletişim Yayınları, 2017

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-6666-45-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

gerçek hayat

Oylum Yılmaz

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bölüm başlarındaki epigraflar Melih Cevdet Anday'ın
Teknenin Ölümü adlı kitabındaki şiirlerden alınmıştır.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Mahir'e...

Güneşim derdi bana. Güneşim, ayım, gecemin aydınlığı, derdi. Onu elinden tutup karanlıklara indirdim, onu karanlığa verdim, onu karanlığın kendisi yaptım diye, derdi. Ruhunun tüm zayıflığı, benliğinin tüm zaafı ve hayatının tüm o zavallı, hesapçı umutları uğruna, derdi...

Ateşte kül, günde gölge, ekmekte küf, nefeste zehir ettim ben de onu...

O, karanlıklarda dolaşıp beni ve benliğini arayandır şimdi. Günlerin gölgesi içinde dolaşan, kendi içine dolanan, kaybolan aşkımıza yanan... Hangi hikâye, hangi hikâyemiz, diye seslenip duran...

O, benim aradığımdır şimdi, bize tüm kapıların kapalı olduğu evin bahçesinde, kökleri temeli çatırdatan ağacın sürgünlerinde, başıboş esen rüzgârın sesinde...

Sesler... Sesler ellerimin arasından çıkar benim, parçalanır, bölünür, çoğalır. Rüzgâra, suya, nefese, taşın ağırlığına, günlerin ışığına, ayın karanlığına çarpar, kırılır. Bana ellerimi verdi.

Sözler... Sözler düşleridir onun; alay eder, kahkahalar attırır. Haykırır, isyan ettirir. Âşık eder, peşine düşer. Ona düşlerini verdim.

“Yazgın karanlığımdır” derdi bana, “ellerinin arasından çıkardığın her ses, geçmişin yalanı, geleceğin hakikatiyken, beni bulamayacaksın. Ellerin arasından yükselen her ses, anlatırken hikâyemi, beni arayacaksın. Çünkü Mecnun’un yanaklarından düşen her damla cazırdayarak buharlaşmakta hâlâ çöllerin kumlarında; İlyas’ın yeşilleri henüz solmadı; buğday başakları kuruyor, temmuz karanlıklarda bekliyor diye âşığı, ekmek yemeyenler ve kan misali şarap içmeyenlerle dolu bu dünya hâlâ. Masalların gölgeleri düşüyor çünkü hayatlara. Çaren yok, beni arayacaksın.”

Canı cehenneme masalların dedim tam burada. Hangi aşk aramazdı kahramanını, durdum ve vazgeçtim güya aramaktan, bıraktım sen bulasın beni diye, unuttum hepsini, seni, hikâyeni, sesini.

Sevgilim, aydınlığım ve karanlığım, zaaf larım ve hesap larım, yaz, söyle, anlat, nasıl öldürdüm ben seni?

maceraya çağrı

uyandım baktım ki büyümemişim

Babam olsa at hırsızı kılıklı derdi, ben de o anda içimden haydut gibi diyorum, haydut haydut. Haydut gibi karşısında oturduğum kahveci. Geniş omuzlu, kel kafalı, uzun boylu ya boyu yamuk, kel kafası yamuk, omuzları bile sanki çarpık çurpuk. Hele o gülüşü yok mu, yamuk olmayan tek yerinden çıkan, o haince, pislikle sırtışı; yamuk. Gülümseyerek “anlaştık” derken içimden ardı ardına sıralıyorum at hırsızı, haydut, kışt kışt... Biliyorum, bunun babası da böyle, evi görmeye gittiğimde karşılaşmıştık onunla da ilkin, içime polis ruhu mu giriyor ne, kelepçe olsa bileklerine takıp ekip otosuna kafalarından bastırarak bir bindirsem şunları baba-oğul, bir atsam içeri, arzın merkezine doğru ta diplere diplere itsem, nasıl bir ohh çekeceğim... En az otuz yılı var, hamallık, aracılık, tefecilik, emanetçilik yapa yapa, onu bunu çarpa çarpa, bir vakitler, şehrin düşkünlerinden, düşmüşlerinden başka kimselerin uğramadığı bu semti merdivenaltıküfü, karanlıgabakanodapenceresihavasızlığı demeden; daire daire, dükkân dükkân, apartman apartman, ele geçirmişler baba-oğul. Ne madamların ah'ları kalmış alınmadık ne yenmedik esnaf, emekçi hakkı ne de işini bilmez eski İstanbullu mirasyedilerin elindeki avcundaki... İçlerine işlemiş kıtıpiyosluk, ne kadar

paralanırlarsa paralansınlar, ortalıkta partal partal dolaşmadan edemezler. Öyle filmlerdeki, hikâyelerdeki sinsi üçkâğıtçı herifler gibi ufak tefek de değİller, koca koca omuzları, iri iri elleri kollarıyla tipsiz tipsiz, insanın gözüne gözüne girerler, üzerine başına gelirler. Bunlardan kiraladım işte bin bir rica ve yalvarmayla, aman da araya tanıdıklar falan sokmayla depodan bozma şu küçük biçimsiz evi. Gören de sevap işliyor sanır babacıkla oğlucuk, ev mi, ne evi? İçinde banyosu mutfağı olmayan yere ne denir ki? Düpedüz dam. Paraydı parasızlıktı fark etmez, içim ezik bir kere benim, ezik büzük, öyle tatlı tatlı gülücüklerle minnettarlığımı bildirip neyin depozitosuysa verip damın anahtarını hanım hanım aldım böylece. Hanımefendilik, bir zarif yoksulluk hali, varlıkta ya da yoklukta fark etmez, dünyayı ezilene, şanslıysan ezene kadar alttan almak hali... Fransız balkonlu damım... Sonrası malum, evi aylarca uğraşıp hale yola sokacağım, derken ne göreyim, kiram üç misline çıkmış bir yılda. Emek vermek her zaman itinayla cezalandırılır bu şehirde. Neyse... Çukurcuma ne ki? Hepi topu dört-beş sokaklık semt; İstanbul'un o dünyada hiçbir yerlere benzemediğini sandığım semt anlayışının şahikası. Gündüzleri eskiciden bozma güya antikacıları, turşucusu, eski ecza kokan eczacısı, piyano tamircisi, bakkalı, efendiden manavı olan kısmen mutena, hali vakti mutedil, nezih bir semt havası; geceleri vampirizmin ayak seslerinin adımbeadım duyulduğu gotik romans tadında yoz bir sarsıntı. Androjen meleklerin cirit attığı gölgelerde, apartman aralarında iştahı hiç azalmayan hüzünlü bir beden ve arzu pazarlığı... O evde, o gecelerde karıştım işte ben kırklara. Kırklar, ne ölü ne diri olanlar hani, hani düpedüz hayalet olanlar Çukurcuma'yı fırsat bilip sızdılar ölümden beter hayatıma... Ölümden beter hayatımın yıldızlarından bu at hırsız baba-oğulu her ay göreceğim tabii, yapacak bir şey yok. Ay başı geldi mi, o pis, o acı çaylarından içe içe, nereden bulduğumu kim bilir, paralarımı içim ezile ezile sayacağım yamuk ellerine. Hele

kira vermede aybaşlarını bir geçirdim mi, pis çayları da yok! Asıl yürekleri yamuktu ya, neyse...

Ben işte evvela bunlardan şüphelendim, evi öyle böyle adam ettim, arada kiranın günleri de geçiyor hem, tıynetsizler, kahvede para basarlar, günlerini daire daire dolaşıp kira toplamaya harcarlar, yine de üçün beşin hesabını yaparlar, beni koymak için kapının önüne, kaçırmak için belli, gecenin ikisi dedin mi başlıyor müzik sesi, derinden derine. Apartman no:1 kat:2. Ne bileyim, Schubert, *Bitmemiş Senfoni do minör opus no: 5*. Sanki baba-oğul o koca yamuk omuzlarını dayamışlar birbirlerine, hemen karşıki eskiciden aldıkları elden düşme anam babam bir kasetçaların pileyine basıyorlar parmak birliğiyle. Müzik ve klasik ya, onlara korkunç gibi geliyor herhalde, hiç olmazsa en azından üretici bir şey, uygundur eve de, semte de diye. Apartmanın sadece şap-kacı dükkânının deposuna açılan o metruk girişinde, kedi sidiği, küf ve onlarca yılın zeytinyağında kavrulmuş nice orta boy soğanının kokusunun eşsiz karışımını soluya soluya, yamuk yumuk, sırtta sırtta veriyorlar sesi, veriyorlar sesi üzerime. Böyle sandım önce, kulak vermedim, kulak asmadım hiç. Ama yine de ne olur ne olmaz bir yoklayayım, hafiften bir ayar çekeyim istedim. Ay ortasıydı, sonuydu falan demeden gidip oturdum Para Basan Pis Çay Bardakları Kahvesi'ne, şöyle تنها öğle saatlerinde, üst üste. Dik dik baktım gözlerine at hırsız ev sahibi oğlun. Ne yaptığınızı biliyorum ve hiç heveslenmeyin korkmuyorum, diyordu mağrur bakışlarım. O garip triko bozması, rengi kaçık yeleğinin üzerindeki kepeklerden al alabilirsen tabii gözlerini, yine de yılmadım, herifin bir süre sonra "ulan acaba mı, olur mu olur" demeye başlayan yılışık bakışlarına, hafiften sırnaşmalarına katlandım. Yetinmedim bununla da, işi abarttım, birileri beni arıyormuş gibi miadı daha o zamandan dolmuş teknoloji döküntüsü cep telefonuyla olmayan konuşmalar yaptım kendi kendime, hani güya gözdağı niyetine. "Ay evet evet, bu geceki klasik müzik konse-

ri di mii, gelmez miyim geliyorum tabii, kaçırmam ben bilirsin, klasik müzik dedin mi akan sular durur, geçen geceki opera mı, ah demek sen kaçırdın şekerim şahaneydi, şahaneydi” diye bas bas bağırarak suretiyle ve böyle böyle her gün tekrarlanan klasik müzik içerikli hayali sohbetlerle kahveyi inlettim. Ama yok, tık yoktu. Dediğim gibi, ilgisiz bakışlar şehvi niyetlere, nihayetinde de “meczip zaar, ilişmeyelim”lere dönüştü gözümün önünde. Kulağıma her gece biteviye çalınan müziğin gizemini yanlış yerde aramış, yanlış yerde aramakla da kalmamış, zaten pamuk ipliğine bağlı “ilk etapta gözden çıkarılacak kiracı” mevkiimi daha da güçlendirmiştim. Bu çok sarsmamıştı beni, şehrin hâlâ en tercih edilmeyen semtinin kıyısında köşesinde yaşamaya çalışmak, hayatla kurduğum zayıf bağı güçlendirmeye pek de yetmiyordu zaten. Gelgelelim kırklara karışıyor olmak, işte o yoksulluğun da, tutunamamışlığın da, yalnızlığın da bir adım ötesindeydi. Bu saydıklarım gün gelir bir ince ümit, değiştirdi belki. Ama batını tarafa geçen birinin bir daha geri döndüğü, ne yazık ki ve evet çok iyi bilinir ki, hiç görülmemişti.

* * *

Ölümden beter hayatımda yalnızdım ben. Nasıl böylesine yalnız kalmıştım, bana kalırsa hiç belli değildi. Üç-beş parça arkadaşım ve ailem hayatın getirdiği mantıklı açıklamalarla ve elbette benimle ilgisi olmayan çeşitli sebeplerle uzağıma düşmüşlerdi. Ölümden beter hayatımda yoksuldum ben. Nasıl böylesine yoksuldum, işte bunun sebebi çok belliydi, hayatın getirdiği mantıksız açıklamalarla ve elbette benimle ilgiliydi. Benimle ilgiliydi çünkü ben okuma aşkıyla lanetlenmişim. Benimle ilgiliydi çünkü yaşamayı değil, okumayı seçmişim. Kitaplar, yaşamıyor, ölüyorsun, diyorlardı bana. Yalnızsın, gözlerini aç da bir bak hayata, ölüm de sana başka bir şey vaat etmiyor... Hayatı gerçeklerden

değil, hayallerden biliyordum. Oysa hayal gücüm de geniş değil, aksine çok dardı. Öyle olmasa, neden o kadar okuyayım, başkalarının yarattığı hikâyelere neden hayata, pardon ölüme sarılır gibi sarılayım. Edebiyat falan değildi derdim, ne bulursam okur, bulamazsam okuduklarımı bir daha okurdum. Yalnız kitaplar mı? Televizyon dizileri, filmler, sokak levhaları, ambalaj yazıları, ilaç prospektüsleri, takvim yaprağı arkaları, kapanmış dükkânların camlarına yapıştırılmış gazeteler... Hiçbirini aslında ayırt etmiyor, başkalarının hikâyelerinde gezip duruyordum. Ölüme giden, ölümüne giden yolda, düşlere, hayallere, başkalarının hayal ettiklerine dalmanın, anneme göre yaşamdan, bana göre ise ölümden kaçmanın yolunu kendimce bulmuştum. Bulamadığım önemli bir şey vardı ancak, henüz pek de farkında olmadığım bir şey. Hikâyeler kahramanları anlatıyordu, kahramanlar yaşamı şekillendirebilenlerden seçiliyordu. Yaşamı şekillendirmek kahramanca bir işti kuşkusuz da, ya yaşamın kahramana verdiği şekil? O vakitler ben, yaşamın, hikâyelerin kıyısında köşesinde kalkanlara, oyunda fasulye, filmlerde figüran olanlara şekil vermek için zahmet etmediğini zanneder; ne kadar küçülürsem, içimde yanan ışığı ne kadar kısabilirsem o kadar gözden kaçacağıma inanırdım. Nasıl da yanılırdım.

Nedenini düşünüp düşünüp asla tam olarak bulamıyordum ama içimde yaşamak isteyen bir şey vardı. Hiç konuşmuyor, suskun duruyor, duruyordu. Hiç gitmiyordu benden, benden ayrı bir şey mi, ben miyim, hiç açık vermiyordu. İçimde yaşamak isteyen bir şey vardı, kızgın güneşe direnen yeşil sap, suyun yüzeyinde batmak bilmeyen ucu kırık ahşap, başucumda beklemekten hiç vazgeçmeyen o bir kutu hap... İçimde yaşamak isteyen bir şey vardı. Beni yaşatan, başka birini öldüren bir şey. Bir lokma için her türlü eziyete katlanan köpek, gün gelecek dişlerini gösterecek. İçimde yaşayan bir köpek, beni paramparça etmeden önce sözünü söyleyecek. Söz, ne zamandan beri susmak için değil de,

söylemek için vardı? İçimde beni yaşatan eziyet, hürriyet, zürriyet, zillet. İçimde yaşamak isteyen o şey, her ne ise, ağzından bir kelime, bir söz çalsam, ölümden can alacağım vardı.

Kriz, evet içinde bulunduğum yılın, ayın ve günün, şehrin ve semtin ve hatta sokağımın adıydı bu. Kriz, benim sihirli sözcüğümüdü. Kriz benim kıymetlimdi. Kendimle ilgili hissettiğim her türlü başarısızlık için koşarak içine yerleşip oturduğum, sonra da çocukluk battaniyeme sarılıp yüreğimi ve aklımı uyuşturan hayallere tatlı tatlı daldığım ağaç evimdi. Kendim için yarattığım yoksunlukla yüzleştiğim her an, kriz deyip omuz silkiyordum. Hali vakti yerindeler, işlerinde güçlerindeki bu sarılıyorken, benim şu her şeyi bir çırpıda yutan karanlık çağda, yaşamaktan çok ölmeye yüz tutmuş varlığım tutunsa tutunsa neye tutunacak? Dört sokaklık Çukurcuma'nın, hamamı yüzünden daimi sisle örtülmüş gibi görünen, puslu, bulanık, rutubetli havasına ciğerlerimle; peyniri kalıp kalıp yerine dilim dilim satmaya nicedir alışmış bakkalına borçlarımla; üç-beş meyve sebze almaya her seferinde peşimde sokak köpekleriyle gittiğim halde bize hep iyi davranan Şafii manavına minnetimle; at hırsız kahveci ailesine nefretimle; Fransız balkonundan gelen rüzgârla değil de, sanki ruhumun içindeki cereyanla dalgalanan tül perdelerime şehvetli bir romantizmle asılı kalmıştım. Tutunmamış, takılmıştım. Zaman, kriz ve mekân yekpare bir şey gibiydi. Bu sokaklardan dışarı çıksam başka bir anın, başka bir yaşamın içine düşecektim; hortumcuların hortumları beni de içine çekecek, asker postalları ezecek ya da ne bileyim dağda gerillanın arasında emek-sermaye konusunda yanlış fikirlerimi beyan edip ajanlıkla suçlanacaktım sanki. Hepsi gülünç derecede olasılık dahilindeydi. Yalnızlık, yoksulluk ve Çukurcuma bütündü, ayrılamazdı, birlikte var oluyordu, yasaldı, resmiydi, kabul edilebilirdi. Başka bir anda ve yerde yalnızlığım, yoksulluğumla baş başa kalmak ise, yok, mümkün değildi. Bu sokakların dışı krizi fırsata çeviren-

lerle, bir giydiğini bir daha giymeyip, füzyon mutfağıyla ilgilenenlerle doluydu. Neme lazım kimi mutfaklarda, bir on yıl sonra ortaya çıkacak gurme insanların, ne bileyim baristaların, kimi tezgâhlarda yeni inanç yorumlarının, kimi evlerde ışık denecek karanlıkların falan tohumları atılıyordu. Onların içine düşemezdim, çıkamazdım, Çukurcuma'da, yeni milenyumun ilk yılında, ülkenin ve kendi varoluşunun kriziyle baş başaydım. Ve tabii baş başa olduğum bir diğer en önemli şey de, yayın dünyamızda, yazıp bitirebilsem, çığır açacağına çok emin olduğum "Anadolu Kadın Evliyalarının Gizil Güçleri ve Gizli Tarihi" adlı çalışmamdı. Yetmezmiş gibi kırlara karışıyordum işte. Evet, o melun gecede... Yatak odamın uzun, ince penceresinin tek manzarası; buhardan bir gölge gibi görünen, tekinsiz ışık huzmelerini şehrin toksik atıklarla dolu atmosferine gönderen ve kesinlikle bir uzay aracına benzeyen hamam kubbesi. Öyle sanırdım ki, o geceden önce yani, hamamın yaydığı buharla incelmış, sisli bir fanusun içinde titreşip duran tek ruh bendim, o zayıf, o varla yok arası ışık huzmelerinin içinde kendini arayan dünya üzerindeki tek kişiydim... Önce yalnız olmadığımı öğrendim.

Sesler... Haftanın belli gecelerinde geliyorlardı, evet. Küçük bir takvimim bile vardı artık, derli toplu bir harita olmaya niyetli, sesler takvimim. Geriye dönük hesaplamalar yapıyordum her sabah. Minimini cumbamdaki dökük masanın başına geçip, kıcı ısırlıklarla dolu kurşunkalemim ve olasılıkları hesaplama konusundaki üstün zekâma sezgilerimi de katmak suretiyle, seslerin geliş günlerini, duyuluş saatlerini bir bir belleyerek geleceğe dönük kehanetler belirledim. Daha sonra bunlara kıt klasik müzik bilgim ve görgüm eşliğinde, allegro olsun, andante olsun, seslerin sürekli değişen ritmini falan da ekleyerek, niyetlendiğim ses haritasını giderek içinden çıkılması imkânsız bir çarşamba pazarına çevirdim. Beyhude uğraşlardı bunlar, evet, postmodern mi-zaçlı, mimar-mühendis yazar özentilikleriydi. Çok satma kaygısı

ve şantiye ruhu, yaşadığım zamandan ne kadar kopuk olsam da demek hafif hafif ruhuma sızmak üzereydi. Neyse ki fark eder etmez derhal kendime geldim. Yine de elimden çıkma çarşamba pazarını hepten terk etmedim hiç, sevdim onu, ara ara kenarlarına helezonik yuvarlaklar, kalpler çizerek karışımına karışım ekledim. Çok kısa bir süre sonra kırklara karışacak olsam da, dillere destan bir aşkın kahramanı olarak yeniden doğsam da, elden bir şey gelmez, bu çağa aittim.

O külyutmaz havalarında sergilediğim kirli bardaklar kahvesi piyesinin ardından acı bir şekilde ve son derece net olarak, baba-oğul-kutsal at hırsızlarıyla duyduğum seslerin ilgili olmadığına aymıştım. Aymamın üstünden geçen on beş günün ardından da “sesler takvimi kehanet haritası”nı iyiden iyiye bir kenara atmıştım. Derin derin düşündüm o gece kendi kendime, bütün bu yaptıklarım işin kolayına kaçmaktı aslında hep. Kolayına kaçmak, hep yaptığım gibi kaçmaktı. Kısa süren ve elbette kovulmakla son bulan bir plaza deneyimimde iş arkadaşlarımdan biri, kendini bir hikâyenin, bir filmin kahramanı olarak düşlediğini, her sabah gözünü açar açmaz, bir kahraman olarak kendini yeniden yarattığını söylemişti. Hayat başka türlü çekilmez, demişti. Uyan, giyin, servise bin, bir buçuk saat trafikte kal, işyerine gel, dokuz saat çalış, servise bin, bu defa iki saat trafikte kal, akşam yemeği yap, ye, uyu. Onun hayatıydı bu ve bir hikâye kurmazsa kendine, içinde yaşayacak hiçbir şey yoktu. Kendisine hayran olmuşum. Zor olan, ölümsek bir hayattan hikâye yaratıp onun kahramanı olmaktı. Zor olan, sesler geldiğinde, bir cesaretle yataкта doğrulup başucumdaki fenerimi alarak ayağa kalkmak ve seslerin geldiği yere doğru bir adımcık olsun atmaktı. Sonra bir adım, hadi bir adım daha...

* * *

Gecenin sessizliği birden çıt eder. Mutfak dolabının dibindeki karafatmanın, kalorifer peteğinin duvarla birleştiği o en sıcak yere takılan kakalağın, banyo sepetinin içindeki sabunları kemiren fındıkfaresinin nahoş canını açık eder. Evin içini, gecenin sessizliğini istila etmiş başka bir canlı daha vardır ama. Köklenmiş, kesilmiş, zımparalanmış, verniklenip cilalanmış, göğsü çiviler ve vidalarla doldurulmuş bir ceviz mesela, karaçam, kızılıcık, meşe, g l ağacı ya da. Evin içindeki ahşap mobilya çatırdadıkça ağaç yaşar, ağaç yaşadıkça seslenir. Sanki kendi canını değil de ona sürünen, sürtünen bir şeyleri haber verir. Ağaçların zamanı yokmuş derler sahi. Ona kahırla dokunan bir elin izini yıllar yıllar sonra, bir  ğlenden sonranın güneşli tozunda g sterebilirmiş mesela. Ya da üzerine öfkeyle konulan bir şişenin pat eden sesini bir gece sabaha karşı hatırlayabilirmiş hem de daha yeni olmuş gibi tok bir kararlılıkla. Korkarım evet, gecenin ve sesin sınırını aşmaktan, zamanda sıçramaktan, işitilmeyeni işitmek, göze görünmeyeni görmek, korkuyu geçip insanlıktan çıkmaktan. Yorganı başıma kadar yavaşça eker, hiç kıpırdamadan herkes gibi olmak, herkesten biri olarak kalmak için, herkes gibi dua ederim. Bilirim çünkü, gecenin görünen yüzünde durmak ikiyüzlülük ister, geceye dalmak ise yürek. D ş nmezsem geçer, sese kulak vermezsem susar. Gecenin sesi ve düşüncesi ile benim arama örülmüş bir sur olur: Kışın yorgan, yazın pike. K  msenmemesi gereken koruma kalkanlarıma dönüşür ikisi de. Her gece lazım olmazlar ama, bazı gecelerde, hani işte o çıtırdayan gecelerde...

Sesler... Kaç zamandır gecenin çıt etmelerini nasıl da aratıyorlar bana. Hiçbir  rt  giremiyor onlarla arama, ne içimden söylediğim şarkılar ne aklıma getirmeye çalıştığım başka düşünceler, ne uykunun ağırlığı, ne rüyaların dalgın heyecanı. Evin içinde benimle beraber yaşayan canlılardan, ahşap mobilyadan, apartmanın hareketinden ya da bedenim eşyaya s rt nd ğ nde çıkan seslerden değiller. Yabancılar eşyaya ve nefese... Başımı bir baş-

Zaman iini çekti sanki. Ve kendinden daha fazlasını dışına ıkaradı. ukurcuma büyüdü genişledi, sokakları sokaklara bağlandı, sokaklara bakan evlerin kapılarından pencerelerinden yüzlerce, binlerce kadınsı hayalet semte, oradan bütün bir şehre yayıldı. Tek bir cümle mrltı halinde şehrin üzerini kaplamıştı, "Davamız ilmi, siyasi, edebidir."

ukurcuma'da eski bir apartmanda gaipten gelen sesler, genç kadını davaya çağırıyor. Fatma Aliye, Suat Derviş, Cahit Uçuk... Unutulmuş ve Unutturulmuş Devrimci Kadın Yazarlar Cemiyeti yeleri seslerini duyurmaya kararlı, bahanelere karınları tok. Harekete geçmenin, kahramanı öldürmenin zamanı gelmiş geçiyor... Gerçek hayat bekliyor.

Oylum Yılmaz, zgn sesi ve ince mizah anlayışıyla, insanın kendini ait hissettiği yere varmasına, aşkı bulmasına, özünde var olmasına giden meşakkatli ve dolambaçlı yollarda gezdiriyor okuru. Gücünü edebiyattan, hafızadan, arayışın hazzından alan *Gerçek Hayat* karanlıktan aydınlığa çıkışın, kendini bulmanın davetkr hikyesi...

